

Ar nepacietību gaida Latvijas mīnus divdesmit

Gulbenes pirmskolnieki pārsteidz ar savu patstāvību

Skanīgs “labrīt” atskan no austriešu meitenes Romanas Meijeres, kas desmit mēnešus gatava brīvprātīgajam darbam pie mums Gulbenē. Mūsu valodu viņa jau mazliet centās iepazīt, vēl pirms atbrauca uz Latviju, šobrīd viņa to centīgi mācās vairākas reizes nedēļā un neslēpj, ka latviešu valoda ir sarežģīta. Viena no nepieciešamībām to apgūt ir, lai Romana varētu vēl labāk saprasties ar vietējiem gulbeniešiem, īpaši vismazākajiem. Jau kopš septembra viņa un vēl vairākas meitenes no Austrijas, Itālijas un Vācijas darbojas Eiropas Solidaritātes korpusa programmas brīvprātīgā darba projekta ietvaros Gulbenes 1. pirmskolas izglītības iestādē.

Brīvprātīgo jauniešu Latvijas “mamma” Lāsma Lapkaša, kas ir Eiropas brīvprātīgā darba projekta koordinatore šajā bērnudārzā, stāsta, ka ir gatava atbalstīt atbraukušos jauniešus it visā un ir gandarīta par viņu uzņēmību un dzīvesprieku, veicot dažādas aktivitātes Gulbenes novadā. “Lepojamies ar saviem starptautiskajiem partneriem, un iegūtā uzticība ir kā kvalitātes zīme, kas jāspēj noturēt, darot labāko jauniešu atbalstam! Jāturpina izglītoties pašiem, izzinot jaunās programmas aktivitātes, izmantojot neformālo mācīšanās arī savā ikdienā,” saka L.Lapkaša.

Kopš 15.septembra Romana jau paspējusi iejusties skolotājas lomā, veidojot angļu valodas aktivitātes gan bērnudārzā, gan pieaugušajiem novada bibliotēkā. Latviešu kultūru nedaudz iepazīna, arī piedaloties tautas deju kolektīva “Ratiņš” mēģinājumos, un ļoti cer, ka pēc ierobežojumu atcelšanas varēs turpināt sadarbību.

Ģimene tev dota viena

Divdesmitgadīgajai Romanai ikdienā patīk sports, un viņa priecājas, ka var iepazīt daudz jaunu cilvēku. Šis projekts viņai ir ļoti nozīmīgs, jo, kā pati saka, “sirids pieder bērniem”.

Romana uzaugusi trīs bērnu ģimenē klusā un mierīgā Austrijas ciematā Braz Vorarlbergas reģionā. “Maniem brāļiem ir piecpadsmit un septiņi gadi. Jaunākais brālis vienmēr ir enerģijas pilns, un ar viņu es iemācījos, kā ir spēlēt kopā ar jaunākiem bērniem, runāt ar viņiem. Redzu, ka arī šeit bērni ļoti ātri visu mācās. Vienreiz ar viņiem ko izdari, un nākamajā reizē viņi jau to atceras. Piemēram, šeit, kad mācāmies angļu valodu, kopā atskaņojam dziesmu, un bērni jau spēj to atkārtot no galvas,” stāsta Romana.

Lai arī ikdienu Latvijā ir gana spraiga un piepildīta aktivitātēm,

ROMANA MEIJERE NO AUSTRIJAS izbauda katru dienu kopā ar pirmskolas vecuma bērniem Gulbenē, kā arī mācās latviešu valodu, lai turpmākie desmit mēneši Latvijā viņai būtu izzinoši un ar vērtīgu komunikāciju.

UZZIŅAI

Šajā mācību gadā tika uzsākta jaunās Eiropas Solidaritātes korpusa programmas īstenošana. Gulbenes 1. pirmskolas izglītības iestāde ieguva vadošās organizācijas kvalitātes zīmi, tādējādi ne vien turpinot uzņemt pie sevis jauniešus, bet arī koordinējot komandas darbu, kurā vēl iekļautas citas Gulbenes novada iestādes: Lejasciema pirmskolas izglītības iestāde “Kamenīte”, Gulbenes 2. pirmskolas izglītības iestāde “Rūķītis” un Gulbenes novada bibliotēka.

viņa vienmēr atrod laiku, lai sazinātos ar mājiniekiem. Viņa stāsta, ka ar ģimeni vienmēr bērībā gājuši kopā dažādos pārgājienos, slēpojuši un braukuši nelielos ceļojumos. “Ģimene tev ir tikai dota viena, tā ir tava, tāpēc svarīgi ir pavadīt pēc iespējas vairāk laika kopā. Un vecākiem noteikti svarīgi apzināties, ka bērni vairāk mācās nevis no runāšanas, bet tieši kopā darišanas. Protams, mūsdienās daudzi strādā un nav bieži mājās, bet bērni nezaugs laimīgāki, ja redzēs vecākus vairāk strādājam, nekā esot viņiem līdzās. Ar mums, bērniem, pa dienu vairāk pat ir bijis kopā tētis, jo mamma strādāja pilnu laiku prom no mājām. No tēta arī esmu smēlusies iedvesmu, ka gribu nākotnē dar-

boties arhitektūras jomā, kā arī vairāk darboties jomā, kas saistīta ar mājokļiem. Es kā bērns vienmēr esmu dekorējusi un iekārtojusi mūsu māju. Turklāt mana gulta istabā katru nedēļu atradās citā vietā. Es pabeidzu vidusskolu ar interjera dizaina un arhitektūras ievirzi. To savulaik pabeidza arī mans tētis, tikai pēc obligātā dienesta viņš tomēr aizgāja strādāt medicīnas jomā,” stāsta Romana.

Austrijā, sasniedzot astoņpadsmit gadus, pušiem ir obligātais dienests, kurā viņi var izvēlēties vai nu pusgadu militāro nozari, vai no pusgada līdz deviņiem mēnešiem veselības nozari.

Runā ar rokām un acīm

Romana stāsta, ka Austrijā bērni agri uzsāk bērnudārziņu gaitas, jo vecākiem jāstrādā. Arī pati dārzā sākusi iet trīs gadu vecumā. Interesanti viņai novērot galvenās atšķirības, kādas pastāv abās valstīs.

“Mums dārzīņu grupiņās ir krietni mazāk bērnu. Šajā bērnudārzā vien ir vairāk nekā 100 bērni, bet mūsu ciematā Austrijā kopā ir tikai 80 bērni. Pie mums ir stipri mazākas grupas. Mācību procesā arī mēs daudz ko mācāmies – gan kā apieties ar šķērēm, gan rakstīt, protams, arī daudz ejam ārā. Lai arī redzu, ka bērni sešos gados spēj apgūt daudz skolai nepieciešamās zināšanas, mums Austrijā bērnudārzos nesāk mācīt skolas

lietas. Pie jums Latvijā jau pirmskolas bērni apgūst to, ko mēs tikai 1.klasē,” salīdzina austriete.

Viņa pamanījusi, ka bērni te ir ļoti patstāvīgi un, lai gan grupiņā ir liels skaits bērnu, visi spēj paši saģērbties. “Mums grupiņās ir krietni mazāk – ap kādiem deviņiem bērniem, un skolotājas viņiem daudz vairāk palīdz. Manuprāt, tas ir lieliski, ka pie jums bērni mācās neatkarību jau no agra vecuma,” atzīst jaunie.

Viņas darbdienu Gulbenē sākas pulksten 9.00, kad tiek sagaidīti bērni un kopā veiktas dažādas aktivitātes galvenokārt ārā. Pirmdienās uzmanība tiek pievērsta angļu valodai. “Es sākumā biju nedaudz satraukusies, bet mācīšanās kopā ir jautra. Bērni ātri visu apgūst, ir ļoti gudri. Es kopā ar savu mentori levu mācos latviešu valodu – tā gan man šķiet visai sarežģīta. Pēdējā reizē mācījāmies darbības vārdu konjugācijas. Manuprāt, latviešu valoda nav viegla dažādo galotņu, valodas izņēmumu un likumu dēļ. Bet ļoti vēlos to iemācīties, lai labāk varu saprast, ko man bērni stāsta. Šobrīd lieti noder gan zīmju valoda, gan žesti,” saka Romana un smejas, ka ar rokām, kājām un acīm arī var daudz ko pateikt.

Ziemassvētkos būs ar ģimeni

Latvija Romanai liekas skaista valsts. Līdz šim apciemota ir gan galvaspilsēta Rīga, gan tuvējā pil-

sēta Alūksne. “Mēs uz Alūksni braucām ar šaursliežu vilcienu. Bija tik interesanti būt tik šaurā vilcieniņā! Tā bija skaista diena ar skaistu saulrietu, un patika daudzās sporta iespējas Alūksnē,” saka Romana.

Tieši Latvijā viņa ir atsākusi vairāk sportot un skriet. Kā fiziskās aktivitātes noderēja iespēja piedalīties pirmo reizi dzīvē latviešu tautas deju kolektīva nodarbībās. Viņa bijusi kopā ar citiem pieaugušajiem, un ir bijis jautri, kad “tev norāda, ka jāiet tur un tad tur, un tad jādara tādi soļi”.

Brīvprātīga darba veicēja stāsta, kad lasījusi par Latviju, viņu pārsteigušas aukstās ziemas. “Man ļoti patīk sniegs! Man stāstīja, ka pagājušā ziema jums bija ar bagātu sniegu, ļoti ceru, ka šoziem tas arī būs. Visvairāk mani pārsteidza, ka šeit kļūst ļoti auksts ziemās, pat līdz mīnus divdesmit. Mums Austrijā vidēji ir mīnus desmit grādi. Saprotu, ka te arī ilgu laiku ir tumšie vakari un rīti. Tāpēc es izmantoju katru brīvu brīdi, lai staigātu ārā, jo te nav daudz saules gaismas ziemā,” saka Romana.

Viņa ir gatava daudz jaunām lietām, ko Gulbenē cer darīt kopā ar vietējiem un bērnudārziņiem, kā arī, protams, gaida Ziemassvētku brīvdienas, jo tad dosies uz mājām pie savas ģimenes. Jaunajā gadā viņa ir gatava turpināt iesāktu. ■

- Viktorija Slavinska-Kostigova